

I denne Anledning skulde man tjenstlig fremsende Afsskrift med Bilag af en fra Sygekasseinspektøren indhentet Erklæring, idet bemærkes, at de af Sygekasseinspektøren fremsatte Synspunkter i alt væsentligt ere stemmende med de Principper, der have været fulgte af Ministeriet, for saa vidt Sagerne have været forelagte samme til Afgørelse.

L. Bramsen.

Skou.

Til Folketingets Finansudvalg.

Bilag.

Afsskrift.

Sygekasseinspektoratet.

Kjøbenhavn, den 5te Februar 1900.

Til Indenrigsministeriet.

I Skrivelse af 24de f. M. har det høje Ministerium begæret mine Ytringer i Anledning af en fra Folketingets Finansudvalg modtagen Skrivelse, hvori Udvalget har udbedt sig en Medgørelse for de Regler, hvorefter det af Administrationen afgøres, hvem der kan være Medlem af en statsanerkendt Sygekasse. I denne Anledning skal jeg tillade mig at bemærke følgende:

Sygekasseloven nævner som dem, der kunne være nydende Medlemmer af en anerkendt Sygekasse, Personer i en Del forskellige Samfundsstillinger, for saa vidt de ere ubemidlede, samt føjer hertil: „andre med de nævnte i økonomisk Henseende ligestillede.“ Om end Lovgivningsmagten vel altsaa nok nærmest har tænkt sig, at Medlemmerne hovedsagelig burde høre til bestemte Samfundslag, har den dog lagt Hovedvægten paa Ubemidlethed. Men hvem kan da betegnes som ubemidlet i den Forstand af Ordet, hvori Sygekasseloven maa forudsættes at tage det? Ja, i saa Henseende turde det ikke være let — og maatte heller ikke i Sygekassens velforstaaede Interesse — at opstille almengyldige Regler, og det følgende maa da ogsaa kun betragtes som Hovedtrækkene i det Støn, hvorefter Inspektoratet retter sig, naar det skal afgøre, hvorvidt det vil bringe de af Udvalgene (Sygekasselovens § 7) afgivne Rendelser om Medlemsberettigelse ind for Indenrigsministeriet eller blive staaende ved disse Rendelser.

Først skal da bemærkes, at Arbejderkommissionen af 1885 under sin Udarbejdelse af Forslaget til Sygekasseloven gik ud fra, at enhver til Arbejderklassen hørende Person var at anse for ubemidlet og derfor kunde være nydende Medlem af en anerkendt Sygekasse, naar vedkommende ikke havde anden Indtægt end den, han — maatte i Forbindelse med Kone og Børn — erhvervede sig i en Arbejdsgivers Tjeneste. Fra den samme Betragtning er Inspektoratet gaaet ud og har altsaa anset det som givet, at enhver faglært eller ikke faglært Haandarbejder havde Udgang til at blive Medlem af en anerkendt Sygekasse, naar vedkommende ikke havde anden Indtægtstilbe end sit og Families Arbejde i en Arbejdsgivers Tjeneste. Med dette som det faste Udgangspunkt føres man da til endvidere at sætte de nævnte Personers Marsindtægt som Normen ved Optagelsen af Personer uden for Arbejderklassen, saaledes at altsaa Maksimum af Marsindtægten inden for Arbejderklassen paa de forskellige Steder blev den Grænse, ud over hvilken Indtægten for Personer uden for Arbejderklassen ikke maatte gaa, naar de skulde kunne optages i en anerkendt Sygekasse.